

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **P. P.**, zast. Mgr. Marií Jandovou, advokátkou se sídlem Mostecká 39/3, Chomutov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2021, č. j. MPSV-2021/6259-916, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 4. 2022, č. j. 41 Ad 4/2021-26,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 4. 2022, č. j. 41 Ad 4/2021-26, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 1. 2021, č. j. MPSV-2021/6259-916, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši **3 900 Kč** k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Marie Jandové, advokátky se sídlem Mostecká 39/3, Chomutov, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

I. Vymezení věci

[1] Dne 21. 2. 2019 Úřad práce České republiky, Krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Chomutov (dále jen „úřad práce“), přiznal žalobci příspěvek na péči ve výši 4 400 Kč měsíčně od srpna 2018 (dále jen „původní rozhodnutí“), a to na základě závěru posudkového lékaře MUDr. A. P. ze dne 7. 1. 2019, dle kterého se žalobce považuje za závislého na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost) dle § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „zákon o sociálních službách“), a to s platností „trvale“. Posudkový lékař vycházel mimo jiné ze sociálního šetření provedeného dne 19. 9. 2018 a dostupné lékařské dokumentace.

[2] Dne 18. 5. 2020 obdržel úřad práce žádost posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov (dále jen „OSSZ Chomutov“) o provedení nového sociálního šetření a vyvolání mimořádné kontroly příspěvku na péči s odůvodněním, že při posuzování invalidity žalobce byly zjištěny nové skutečnosti ovlivňující přiznanou výši příspěvku na péči. Následně se dne 10. 6. 2020 v místě žalobcova bydliště uskutečnilo sociální šetření. Dne 15. 7. 2020 MUDr. J. P., CSc., posudkový lékař OSSZ Chomutov (dále jen „posudkový lékař“), zhodnotil, že žalobce nezvládá čtyři základní životní potřeby – stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a péči o domácnost. Dne 27. 7. 2020 vydal úřad práce rozhodnutí č. j. 47222/2020/CHM, jímž žalobci od srpna 2020 snížil příspěvek na péči z částky 4 400 Kč na 880 Kč měsíčně, neboť byl uznán osobou závislou ve stupni I (lehká závislost) dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

[3] Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, ke kterému připojil mimo jiné záznam ze sociálního šetření pro účely invalidity ze dne 3. 6. 2020. V rámci odvolacího řízení bylo na žádost žalobce provedeno nové posouzení stupně závislosti posudkovou komisí žalovaného (dále jen „posudková komise“), která v posudku ze dne 14. 12. 2020 uvedla, že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), neboť není schopen zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby – oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péči o domácnost a osobní aktivity. Posudková komise oproti posudkovému lékaři neuznala jako nezvládnuté životní potřeby – mobilitu, orientaci, komunikaci, stravování, výkon fyziologické potřeby a péči o zdraví. Dne 19. 1. 2021 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítl.

[4] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou. Dle žalobce nedošlo od vydání původního rozhodnutí ke změně, tedy ke zlepšení, zdravotního stavu i přesto, že by se tak dalo předpokládat vzhledem k poznatkům lékařské vědy, dynamice vývoje zdravotního stavu či rehabilitacím. Jedinou změnou ve smyslu § 14 odst. 4 zákona o sociálních službách bylo snížení invalidního důchodu na invaliditu II. stupně. Dle žalobce nebyly v dokumentaci uvedeny žádné nové skutečnosti a nenastala tak žádná změna zdravotního stavu, aby byl schopen zvládat další dvě životní potřeby. Krajský soud žalobu zamítl napadeným rozsudkem s tím, že stěžejní změnou byla skutečnost, že žalobce nezvládá čtyři základní životní potřeby. Žalovaný dostatečně odůvodnil napadené rozhodnutí, a to i vzhledem k rozporům závěrů posudkové komise s posudkem posudkového lékaře a posudkem, který byl podkladem pro původní rozhodnutí. Úplným a přesvědčivým podkladem pro napadené rozhodnutí tak krajský soud shledal posudek posudkové komise ze dne 14. 12. 2020 a ztotožnil se s jeho závěry.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[6] Stěžovatel shledal podstatu kasačních námitek v nesprávném posouzení právní otázky a v jiných vadách řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a to konkrétně v neúplném a nepřesvědčivém posouzení jeho zdravotního stavu. Tato vada mohla mít dle stěžovatele vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť v dané věci je rozhodné posouzení podmínek nároku na příspěvek na péči.

[7] Stěžovatel namítá rozpornost závěrů lékařů ohledně počtu a druhu nezvládnutých životních potřeb. Rozpor spatřuje v závěru posudkové komise a posudkového lékaře. Oba subjekty shodně uznaly čtyři nezvládnuté životní potřeby, avšak posudková komise uznala za čtvrtou nezvládnutou potřebu osobní aktivity, zatímco posudkový lékař stravování. Stěžovatel dále odkazuje na skutečnost, že posudkový lékař MUDr. A. P. v posudku pro účely přiznání průkazu TP ze dne 18. 6. 2020 neuznává nezvládanou potřebou péči o zdraví i přesto, že ve svém předchozím posudku ze dne 7. 1. 2019 tuto potřebu za nezvládnutou uznal. Přestože dle stěžovatele dochází ke zhoršení jeho zdravotního stavu, dochází ke snižování počtu jím nezvládatelných životních potřeb.

[8] Stěžovatel dále poukázal na definici potřeby stravování v příloze 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), a § 2a této vyhlášky, dle kterého pokud osoba není schopna zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, pak není schopna základní životní potřebu zvládat a považuje se za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Dle stěžovatele mu však ani facilitátory neumožní bez pomoci jiné osoby si stravu jednou rukou naservírovat a naporcovat standardním způsobem a ve standardní kvalitě.

[9] K neuznání nezvládnuté životní potřeby péče o zdraví stěžovatel uvádí, že ze sociálního šetření pro účely invalidity ze dne 3. 6. 2020 vyplývá, že z důvodu těžkého úrazu levé ruky, kdy stěžovatel nemá žádné pomůcky k zajištění její hybnosti, potřebuje každodenní péči. Dle stěžovatele jsou i přes absolvované rehabilitace nutné také masáže, se kterými mu pomáhá manželka.

[10] Krajský soud nesprávně vzal za stěžejní posudek posudkové komise ze dne 14. 12. 2020 i přesto, že se dle stěžovatele jeho zdravotní stav proti původnímu rozhodnutí zhoršil. Posudek posudkové komise považuje za nedostatečný, proto, stejně jako u krajského soudu, navrhl vypracování nového posudku posudkovým lékařem v obvodu jiného kraje. Dále krajský soud nesprávně neuznal odvolací námítky s tím, že nemají oporu v dokladovaném zdravotním stavu a že lze předpokládat zlepšení funkčních schopností na základě dynamiky vývoje zdravotního stavu.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že argumentaci ohledně potřeby stravování považuje za přesvědčivou a opírající se o předchozí posudky, kdy posudek posudkové komise považuje za úplný a přesvědčivý. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání

kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud se následně zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Dle § 104a odst. 1 s. ř. s. je nepřijatelná kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce a která svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[14] Dle konstantní judikatury NSS je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se může jednat především tehdy, a) nerespektoval-li krajský soud ve svém rozhodnutí ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, či b) dopustil-li se krajský (městský) soud v jednotlivém případě při výkladu hmotného či procesního práva hrubého pochybení, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS; po rozšíření okruhu kasačních stížností podléhajících přezkumu přijatelnosti mj. na věci důchodového pojištění viz rovněž usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Ads 146/2022-27, odst. 11, ze dne 9. 3. 2023, č. j. 3 Ads 271/2021-63, odst. [9], či ze dne 23. 8. 2023, č. j. 9 Ads 107/2023-35, odst. [12]).

[15] V projednávané věci Nejvyšší správní soud shledal pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kasační stížnost je proto přijatelná a je i důvodná.

[16] Přestože kasační stížnost obsahuje kasační námitku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je totiž vadou, ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Zároveň přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro chybějící odůvodnění nebo nesrozumitelnost nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudek

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91). Tak je tomu v projednávané věci.

[17] Dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (*lehká závislost*), *jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby*. Dle odst. 2 písm. b) se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (*středně těžká závislost*), *jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb*.

[18] Dle § 9 zákona o sociálních službách se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouování, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost.

[19] Dle § 14 odst. 4 zákona o sociálních službách *změní-li se skutečnosti rozhodné pro výši příspěvku tak, že příspěvek má být snížen, provede se snížení příspěvku od prvního dne kalendářního měsíce, následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí o snížení příspěvku*.

[20] Posouzení stupně závislosti osoby vychází především z posouzení zdravotního stavu osoby, což je odborně-medicínskou otázkou. Soudy by tak měly vycházet z vyjádření subjektů, které mají potřebné odborné znalosti, jelikož soudy tyto znalosti nemají. Podkladem pro rozhodování soudů by měly být např. závěry ošetřujícího lékaře, výsledky sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, tj. informace komplexně zahrnuté ve vyžádaném posudku. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba na takový posudek, jako na rozhodující důkaz, klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, úplnost a přesvědčivost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 80/2016-22, či ze dne 16. 2. 2022, č. j. 3 Ads 187/2020-31, odst. [19]).

[21] Z napadeného rozhodnutí i z obsahu správních spisů vyplývá, že žalovaný zahájil správní řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči na základě podnětu OSSZ Chomutov, jelikož při posuzování zdravotního stavu pro účely posouzení invalidity byly zjištěny nové skutečnosti ovlivňující přiznaný stupeň II závislosti u příspěvku na péči. Na základě přezkumu zdravotního stavu stěžovatele posudkovým lékařem i posudkovou komisí bylo zjištěno snížení počtu nezvládnutých životních potřeb. Z napadeného rozhodnutí však nevyplývá, k jakým změnám rozhodných a dosavadních okolností došlo, že stěžovatel je schopen zvládnout o dvě životní potřeby navíc oproti původnímu rozhodnutí. Nejvyšší správní soud převzal závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2017, č. j. 48 Ad 4/2017-36, se kterými se ztotožňuje, dle kterého musí být součástí rozhodnutí správního orgánu *„úvahy vysvětlující právě aplikaci § 14 odst. 4 citovaného zákona (zákona o sociálních službách, pozn. NSS). Tedy odpovídající vysvětlení změny skutečností rozhodných pro určení výše příspěvku. Takové skutečnosti nepochybně mohou vyplynout z nového posouzení zdravotního stavu posuzované osoby, avšak musí zohledňovat i dosavadní vliv zdravotního stavu na schopnost posuzované osoby samostatně zvládat základní životní potřeby, odpovídajícím způsobem popsat a vysvětlit změnu okolností a teprve v návaznosti na to vyhodnotit aktuální vliv postižení posuzované osoby na její schopnost zvládat základní životní potřeby. Jinými slovy je třeba popsat, z jakých důvodů posuzovaná osoba dříve*

nezvládala konkrétní základní životní potřeby, co se ve vztahu ke zvládnutí těchto životních potřeb změnilo, a z jakých důvodů nyní posuzovaná osoba samostatně nezvládá jiné, resp. dříve nezvládané základní životní potřeby zvládá.

[22] V nyní projednávané věci je stěžovatel dle napadeného rozhodnutí oproti původnímu rozhodnutí schopen zvládnout životní potřebu stravování a péče o zdraví. Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval odůvodněním změny u potřeby péče o zdraví. Přestože posudková komise v posudku neuvádí žádnou konkrétní změnu, ke které by došlo, ze záznamu sociálního šetření ze dne 10. 6. 2020 vyplývá, že stěžovatel je schopen řídit motorové vozidlo, které má uzpůsobené k řízení. Došlo tak ke změně, jelikož z původního šetření ze dne 19. 9. 2018 vyplývá, že řídit motorové vozidlo schopen není. Stěžovatel má lepší přístup ke zdravotní péči (např. dostavit se k lékařům, na rehabilitace) a životní potřeba péče o zdraví tak může být zvládnuta. Ačkoliv Nejvyšší správní soud považuje za vhodné, aby žalovaný tuto změnu v novém rozhodnutí blíže osvětlil, lze ji však z kontextu správního spisu dovodit.

[23] Co se týče životní potřeby stravování, dle Nejvyššího správního soudu nelze z napadeného rozhodnutí, posudku posudkové komise, ani ze spisového materiálu dovodit, k jaké změně okolností došlo, že stěžovatel je již oproti původnímu rozhodnutí schopen zvládnout tuto životní potřebu. Posudková komise na str. 3 posudku konstatuje, že „v dokumentaci nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti, které by dokládaly změnu zdravotního stavu posuzovaného“. Ze sociálního šetření ze dne 19. 9. 2018 (č. l. 4 správního spisu) vyplynulo následující: „přípravu a naservírování jídla zajišťuje pouze jeho (stěžovatelova, pozn. NSS) manželka. Pan P. zvládá konzumovat stravu pouze pravou rukou, lžící nebo vidličkou. Strava musí být naporcovaná, přenese sám jen drobnější nádobí nebo nápoj, levou ruku z důvodu nehybnosti vůbec nemůže použít, levou rukou nezvládne ani nic přidržet, nemá v ní cit“. Ze sociálního šetření ze dne 10. 6. 2020 (č. l. 15 správního spisu) vyplynulo následující: „přípravu, naservírování a naporcování jídla zajišťuje pouze jeho (stěžovatelova, pozn. NSS) manželka. Příjemce zvládá konzumovat stravu pouze pravou rukou, používá lžici. Strava musí být naporcovaná. Sám přenese jen drobnější nádobí nebo nápoj, levou ruku z důvodu nehybnosti vůbec nepoužívá, levou rukou nezvládne ani nic přidržet, nemá v ní cit.“

[24] Ze závěrů sociálních šetření ani ze zdravotní dokumentace nevyplývá, že by v oblasti stravování došlo ke zlepšení zdravotního stavu, k adaptaci na zdravotní postižení apod., aby tato potřeba byla v napadeném rozhodnutí posouzena jako zvládnutá. Na základě sociálního šetření posudkový lékař potřebu stravování uznal za nezvládnutou. Posudková komise se od závěru posudkového lékaře odchýlila bez jakéhokoliv bližšího vysvětlení. Závěrům ze sociálního šetření se sice vymezila s tvrzením, že se jedná o subjektivní sdělení stěžovatele a jeho manželky, že je patrná insuficience běžně dostupných facilitátorů, avšak nikterak se nevypořádala s rozporným závěrem posudkového lékaře ohledně zvládnutí životní potřeby stravování, přestože je k řádnému odůvodnění svých odlišných závěrů povinna (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 6 Ads 70/2016-30, odst. [19]). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Ads 84/2018-32, odst. [15], dále vyplývá, že: „ačkoli je nutno zjištění vyplývající ze sociálního šetření považovat za podpůrný podklad, je nezbytné v případě námitek řádně přezkoumat, zda posudková komise závěry sociálního šetření při svém rozhodování vůbec zohlednila, jakým způsobem je zahrnula do svého hodnocení a zda tyto závěry nejsou v přímém rozporu se závěry posudkové komise, resp. s podkladovými lékařskými zprávami. V opačném

pokračování

případě by sociální šetření pozbývalo jakýkoli smysl“. Posudková komise v projednávané věci rezignovala na zdůvodnění, z jakého důvodu má stěžovatel potenciál zvládnout se sám najíst, resp. naporcovat jídlo, když ze sociálního šetření vyplývá úplný opak, a z čeho dovodila, že je u stěžovatele patrný nedostatek pomůcek.

[25] Tyto nedostatky nezhojilo ani napadené rozhodnutí, které závěry posudkové komise převzalo v celém rozsahu. Žalovaný tak nedostál své povinnosti řádně zdůvodnit změnu okolností dle § 14 odst. 4 zákona o sociálních službách, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Jelikož tak neučinil a přezkoumal rozhodnutí, které nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti i svůj rozsudek (viz výše odst. [16] tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud z těchto důvodů zrušil jak napadený rozsudek, tak i rozhodnutí žalovaného.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Jelikož Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98).

[27] Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu kasační soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému.

[28] Právní zástupkyně stěžovatele učinila v řízení před krajským soudem dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení u žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a jedno písemné podání ve věci samé (žaloba) [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)]. V řízení o kasační stížnosti učinila zástupkyně jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 3., aplikovaného na základě § 9 odst. 2 advokátního tarifu, 1 000 Kč, k níž je podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu třeba přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. K nákladům řízení se nepřičítá daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), jelikož zástupkyně stěžovatele není plátcem DPH. Na odměně a náhradě hotových výdajů náleží stěžovateli částka 3 900 Kč, která bude vyplacena k rukám jeho zástupkyně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

